

Apărute la Editura Solisis:

- **Întâlniri Solare** de Marianne Dubois
- **CD de meditații ghidate Atomi de Diamant** de Rada Pantea
- **Cartea secretă a lui Jeshua**, volumul I, Anotimpurile trezirii de Daniel Meurois
- **Cartea secretă a lui Jeshua**, volumul II, Anotimpurile împlinirii de Daniel Meurois
- **Akhenaton Faraonul Soare** de Daniel Meurois
- **Testamentul celor Trei Marii** de Daniel Meurois
- **Șamanul și Christul** de Daniel Meurois
- **Francisc al Păsărilor** de Daniel Meurois
- **Apocalipsele lui Ioan** de Daniel Meurois
- **Omul și corpurile sale** de Annie Besant
- **Privire din Înalt** de Daniel Meurois
- **Advaita** de Daniel Meurois
- **Trezirea în Inima Prezenței** de Pierre Lere Guillemet
- **Portalul Elfilor** de Marie Johanne Croteau
- **Medicina celor 3 S** de Daniel Meurois
- **UNUL** de Gerald Ben Merzoug
- **Cronicile Invizibilului**, volumul 1, 12 relatări din Lumea de Dincolo de Marie Johanne Croteau-Meurois
- **Călătorie la Shambala** de Daniel Meurois

În curs de apariție:

- **Tratatul celor 7 raze, Prima Parte** de Alice Bailey
- **Omul vizibil și invizibil** de C.W. Leadbeater

Marie Johanne Croteau-Meurois

Cronicile Invizibilului*Întâlniri cu Lumea de Dincolo
și manifestările ei**Prefață de Daniel Meurois*

Editura Solisis

Turda, 2023

Capitolul I

Un tur de orizont

Să se înțeleagă, această carte cu siguranță nu pretinde să rezolve problema morții și misterele ei. Totuși, ea speră să ofere celor care au mintea deschisă câteva puncte de reper, baze pentru reflecții serioase și structurate, lipsite de orice apartenență.

Pentru aceasta, am ținut să o îmbin cu mărturii și experiențe trăite prin propriile mele călătorii în afara corpului pe „tărâmul morților” sau prin relatările celor care au venit să mi se arate după moarte și pe care am putut astfel să îi ajut în evoluția lor.

Intenția mea principală, așa cum am spus, este să alung frica, această frică ce îngheață orice posibilitate de evoluție, această mare întreținătoare a obscurității și sclaviei...

Pentru aceasta și înainte de orice, primul lucru care mi se pare important este dezvoltarea unui limbaj clar, sintetic, ușor de asimilat pentru a elimina „harababura mentală” care încă domină în acest sens societatea noastră.

În aceste pagini însă, îmi propun să mă adresez mai ales acelor care sunt de cultură iudeo-creștină, nu doar pentru că este a mea, ci și pentru că este cea în care percep cea mai mare suferință întrucât este marcată de un materialism exacerbant.

Și de asemenea, pentru că mi se pare aproape complet goală de informații purtătoare de veritabile reflecții și speranțe. Această alegere nu mă va împiedica să folosesc, dacă este cazul, câțiva termeni din cultura hindusă și cea budistă întrucât aceștia sunt foarte bogați în date de natură spirituală și metafizică, vechi de câteva mii de ani.

În general, pornim de la constatarea potrivit căreia cultura iudeo-creștină abordează Viața de Apoi împărțind-o în trei zone distincte: Iad, Purgatoriu și Rai, sau cu alte cuvinte Întuneric, Penumbra și Lumină. Sunt, desigur, conștientă că această cultură nu constituie un „tot” uniform sau monolitic, deoarece există diferențe notabile între Biserica Catolică, Biserica Reformată, Bisericile Ortodoxe, apoi Biserica Coptă și cea Maronită, de toate felurile. Din cunoștințele mele, acestea dezvăluie în special dezacorduri cu privire la Purgatoriu, deoarece existența acestuia nu este recunoscută de toate bisericile.

Făcând niște cercetări, am observat că această clasificare este totuși mai mult verbală decât scrisă. Cultura noastră colectivă

abordează într-adevăr problema morții într-o manieră vagă, schematică și chiar caricaturală.

Dintre catolici, încă oficial majoritari, cine nu își amintește de Sfântul Petru ținând în mână cheile Raiului și care, de pe norul său, îi „alege” pe cei buni de cei răi?

Nu se spune nimic despre fond, despre cum și de ce. Din ce motive? Eu văd mai multe...

În primul rând pentru că preoții nu sunt instruiți în acest sens și nu îi pot învăța pe alții ceea ce ei înșiși nu știu. De ce nu sunt instruiți? Deoarece s-a pierdut cunoașterea și dacă s-a permis să se piardă, este pentru că neștiința naște frică și frica predispune la supunere. „Supuneți-vă și veți fi izbăviți!” Izbăviți de ce mai exact?

Pentru a înțelege pe deplin ce ar putea reprezenta aceste zone numite pe scurt Iad, Purgatoriu și Rai, vă propun să le decodificăm împreună și, într-un fel, să le vizităm înainte să mărturisesc despre ele prin experiențele mele personale... Experiențe rezultate, vă reamintesc, din trăirea acumulată în timpul însoțirii sufletelor de cealaltă parte a vălului și care vor servi așadar drept bază de reflecție și maturizare.

Pentru a aborda corect aceste noțiuni, cred că este fără îndoială esențial să înțelegem acest principiu care este încă foarte vag numit „suflet”.

Propriile mele experiențe, precum și cele ale multor oameni „sensibili” și mistici liberi de orice apartenență, mă determină să afirm că sufletul este înainte de toate o realitate vibratorie generată de ceea ce se numește „conștiință”... o altă

realitate vibratorie în cazul căreia creierul nu este sediul – așa cum încă mai cred mulți – ci transmițătorul.

Înainte de suflet, conștiința este în mod evident extracorporală prin natura ei. O putem concepe ca pe un câmp energetic specific fiecărui individ. Prin intermediul sufletului, corpul fizic este astfel instrumentul prin care ea se exprimă, cel căruia ne asimilăm.

Există în mod inevitabil mai multe niveluri de manifestare a ceea ce se poate numi „*Principiul Suflet/Conștiință*”. Pentru a admite dovada acestui lucru, este suficient să observăm infinita diversitate a ființelor umane, a comportamentelor și credințelor lor.

Ca să vorbim doar despre suflet și personalitatea pe care acesta o adăpostește în mod obligatoriu, aș adăuga că este o realitate vibratorie „*multistratificată*” hrănită în special de aspectul animal – sau instinctual – al ființei, apoi de aspectul ei emoțional, afectiv, mental, causal și în cele din urmă spiritual. Aceste aspecte sunt desigur dezvoltate în maniere foarte diferite de la o persoană la alta și în proporții variabile la infinit.

Pornind de la aceste informații, putem înțelege mai bine că în funcție de aceste caracteristici, aspecte sau chiar „straturi de date vibratorii”, sufletul unei persoane decedate va fi în mod natural atras de aceste spații ale însele vibratorii, numite la modul general Iad, Purgatoriu și Rai. Este vorba de un fenomen de atracție și „compatibilitate”.

Nu se spune oare: *Cine se aseamănă se adună?*

Prefer încă de pe acum să afirm clar: Iadul, Purgatoriul și Raiul nu trebuie înțelese ca fiind „locuri” în sensul clasic al

termenului, ci ca „sfere energetice” generate și menținute de niveluri de conștiință (sau stări sufletești) care sunt legate unele de altele. Este extrem de important să înțelegem pe deplin această noțiune de „nivel de conștiință” deoarece este una dintre cheile unei bune asimilări a tot ceea ce voi dezvolta mai departe.

În primul rând, trebuie realizat faptul că fiecare nivel de conștiință nu este fix sau static. Este susceptibil să evolueze, deoarece toți suntem ființe în mișcare. Prin urmare, există o anumită porozitate între aceste lumi care pot fi considerate „spații mentale” în măsura în care traduc și pun în scenă proiecțiile diferitelor stări atinse de fiecare conștiință.

Dacă înțelegem bine tot ceea ce induce acest lucru, ajungem să descoperim că pot exista tot atâtea iaduri, purgatorii și raiuri câte niveluri de conștiință/conștientă... sau de inconștientă există, având în vedere maturitatea sufletului. Fiecare dintre aceste spații – care nu este despărțit de celălalt printr-o barieră – este așadar similar unei holograme mai mult sau mai puțin colective generate de „familii umane” având la nivel global aceeași sensibilitate de a fi.

Înainte de a privi în detaliu noțiunea de Iad... întrucât avem mereu tendința de a începe de jos, să încercăm mai întâi să înțelegem la ce face aluzie noțiunea de Purgatoriu, susținută în special de catolici, pentru că este spațiul vibratoriu ale cărui „porți de acces” se deschid cel mai frecvent. De ce se întâmplă acest lucru?

Pentru că marea majoritate a ființelor umane care suntem – să recunoaștem! – au vieți și aspirații mai degrabă mediocre.

Adică centrate în esență pe persoana lor, pe cercul lor afectiv, de cele mai multe ori nefăcând nici bine, nici rău. În mod deloc surprinzător, acești oameni trăiesc după modele de autoprotecție și conservare a unui anumit mod de viață și a unor credințe. Fără să vreau să fiu nepoliticoasă, aceștia formează „o turmă de oi” despre care tradiția creștină afirmă că Christos este Păstorul ei cel Bun.

Este vorba de aceeași colectivitate pasivă avându-l pe *Krishna* desemnat ca ghid în hinduism. Să ne amintim că primul nume al lui *Krishna* este *Govinda*, care înseamnă „Păzitorul vacilor”.

Evident, într-un asemenea context, nu există nimic peiorativ în aceste apelative care până la urmă nu fac aluzie decât la colectivitatea umană și la ghizii care se prezintă succesiv în fața acesteia.

Capitolul II

Misterele „Purgatoriului”

După cum puteți bănuî, la originea termenului Purgatoriu se află cuvântul epurare. O sonoritate care induce de la sine îngrijorare sau chiar frică, întrucât o epurare este înțeleasă mai întâi ca o pedeapsă, ca o ispășire înainte de a fi percepută ca o purificare, acesta fiind un principiu mult mai constructiv.

Pe scurt, în cultura noastră, Purgatoriul – chiar dacă știm că nu este acceptat de toată lumea la fel – este asimilat unui loc al sancțiunilor. Ajungem acolo potrivit „foii noastre de parcurs”... până când Voia Divină, în mila Sa, ne oferă „într-o bună zi” o „viză de ieșire”.

O caricatură? Abia pentru o seamă de credincioși tradiționaliști. Desigur, nu este Iadul din care se presupune că nu

mai putem ieși, dar rămâne totuși o zonă dureroasă și ambiguă care ne invită, conform expresiei, să „cugetăm asupra vechilor noastre păcate”.

Pe baza celor rezumate mai sus, cum rămâne cu faptele din moment ce, să ne amintim, acest celebru Purgatoriu nu este în niciun caz un loc ce ține de o geografie invizibilă, ci pur și simplu un spațiu psihic.

Pentru a aborda mai bine natura și funcția lui, este necesar să plecăm de la *Principiul Analogiei*. Acesta, nu putem sublinia îndeajuns, este o cheie importantă care ne permite să percepem ordinea logică după care este organizat Universul, de la infinit de mic la infinit de mare dar și de la cel mai dens nivel la cel mai subtil.

Potrivit aceluși text inițiativ foarte vechi numit „Tabla de smarald”, se spune că „*Ceea ce este Sus este și Jos*”, dar ar trebui totuși să adăugăm că „*Ceea ce este în Exterior reflectă ceea ce este în Interior*”... și invers.

Nu ați observat niciodată cât de mult reflectă hainele pe care le poartă un om personalitatea acestuia, starea sa de spirit, uneori chiar mediul social sau supunerea față de un anumit context? Nu este valabil același lucru și pentru mediul de viață al acelei persoane? Dincolo de aspectul financiar al problemei, există un stil propriu al mobilierului, al decorării casei etc...

Desigur, unele elemente externe personalității sale pot influența un astfel de cadru, dar acestea vor fi preponderent condiționări acceptate.

Prin urmare, exteriorul reflectă în mare măsură interiorul, este prelungirea, consecința și transpunerea acestuia.

În același fel, mediul nostru, cercul de prieteni sau solitudinea noastră, întregul nostru mod de viață exprimă interiorul nostru.

Ei bine... toate acestea sunt și mai adevărate când vine vorba de lumca pe care și-o modelează un suflet pentru el însuși atunci când trece de poarta morții. Pentru a înțelege un astfel de fenomen, trebuie conștientizat mai întâi faptul că gândirea ca atare nu se oprește odată cu trecerea „liniei despărțitoare” și că, prin urmare, cel numit decedat nu se percepe pe sine ca fiind mort.

Persistența gândirii implică inevitabil continuitatea autopercepției. Cu alte cuvinte, personalitatea defunctului, percepția despre sine, obiceiurile și credințele sale îl urmează și reconstruiesc rapid un cadru care corespunde tuturor acestor lucruri.

Prin urmare, propria configurare a unui suflet este cea care va genera mediul, cadrul „vieții de apoi” a acestuia, pe baza principiului hologramei.

Altfel spus, conștiința care locuiește un suflet are puterea de a crea în mod automat universul virtual care este pe măsura acestuia. Vorbim astfel de „proiecție” sau „concretizare” a unui anumit nivel de gândire și sensibilitate pe o anumită lungime de undă.